

til Anvendelse i stor Udstrækning, thi hvorfra skulde de Præster komme, som Menighederne skulde kunne vælge? Men der er dog ikke blot den Betænkethed, tilstede, som den ærede 5te Landstingsmand for 2den Kreds (Haffner) hentydede til, ved at vedtage et saadant ubetydeligt Lovforslag, at man ikke bør vedtage Love, der ikke havde nogen sand Betydning. Men ved Siden af Lovforslagets praktiske Betydningsløshed ligger der en overordentligt væsentlig theoretisk Betydning i det, som man nok bagefter vil vide at skaffe praktisk Virksomhed; dette er Hovedsagen. Man siger vel, at vi kunne nok vedtage dette Lovforslag om en fri Kalbelse af Præster, thi der er sat saadanne Bestemmelser ind i det, ifølge hvilke der ikke kan kaldes Mange, fordi der er ikke Mange at kalde. Men Principet er dog dermed slaaet fast, og det vil groe. — Hvad nu selve disse indskrænkende Bestemmelser angaaer, da er det allerede tidligere blevet omtalt, i hvor høi en Grad de ere tilstede, og hvor illusorisk det derfor er, naar man taler om, at Kirken trænger til nye Kræfter, som igjennem den her foreslaaede Lov skulde tilføres den; dette er blevet sagt saavel i forrige Møde som ogsaa idag af den ærede Landstingsmand for 8de Kreds (Krog). Man affædiger jo nemlig ikke Præster uden med god Grund, enten fordi de ikke selv føle sig stikede til deres Kalb, eller fordi man ikke anseer dem stikede dertil, og om alle de affædige Præster, med Undtagelse af den ene i Nyslinge, der er bleven affædiget af politiske Grunde, kan der altsaa slet ikke være Tale. Der er sølgelig kun Tale om de personelle Capellaner. Den ærede Minister nævnte vel ogsaa de slesvigiske Præster, men kunne de forbigaaende Forhold med Hensyn til disse da paa nogen Maade tages til Indtægt for en almindelig Foranstaltning? Der er ganske vist i dette Dieblis et vist Antal slesvigiske Præster tjenstledige; de allerfleste affædige slesvigiske Præster ere dog allerede igjen ansatte, men af dem er der Mange, der

ikke ville blive søgte til det her omhandlede Hverv, Andre, der ikke ville gaae ind paa at paatage sig det, og det hele Antal, hvorom der her kan være Tale, er altsaa virkelig overmaade lille, næsten forsvindende. I Virkeligheden er der altsaa, som sagt, ikke Andre end de ledige personelle Capellaner, hvorom der kan være Tale. Men man ordinerer jo kun de personelle Capellaner efter en bestemt anerkjendt Fornødenhed, saaledes at det vides, at de og de Præster trænge til dem og ville modtage dem, og, naar disse Capellaner have ophørt at virke paa det ene Sted, skulde de jo bruges paa et andet Sted, hvor Præsterne trænge til dem, og der er altsaa i Virkeligheden aldeles ikke, heller ikke derigjennem, aabnet nogen almindelig eller ny Afgang til andre Kræfter. Denne Indvending berører nu ganske vist ikke den ene Side af Lovforslaget, den, som særligt har Menigheden i Nyslinge for Die, thi der er der en Præst til den nydannede Menighed, men, naar man derimod stiller sig paa den anden Side for at anbefale Lovforslaget og siger, at der er en stor Trang dertil, som maa afhjælpes, saa er det, jeg paastaar: Nei, det er ikke sandt, der er ikke Sandhed i en Paastand om Trangens Afhjælpning paa denne Maade. — Man har endog dernæst opstillet visse Betingelser for, at sige Menigheder skulde kunne dannes, og disse Betingelser ere i Sandhed efterhaanden bleve meget lette at opfylde. Hvad der constituerer Begrebet af en Bedesal eller en sømmelig Bedesal, vilde være temmelig vanskeligt at angive. Menighedens Medlemmer kan man derimod tælle. Hvor Mange skal der være? Ja, der skal være Tyve, men de Ti kunne gjerne være spredte, hvor i Verden det skal være; det er egentligt kun de Ti, som virkelig skulde eftervises paa et bestemt Sted indenfor et saadant Omraade, at de kunne deeltage i et virkelig Menighedsliv og i en personlig Berørelse med de andre Menighedsmedlemmer af den og dem valgte Præst. Der skal i Menigheden være ti Huusfædre — og disse have vel oftest Koner og Børn — eller,